

**Fructele și legumele
din grădină
sunt hrană sănătoasă
pentru un trup viguros.**

ATENȚIE la
alimente modificate genetic, aditivi alimentari, alimente iradiate.

Puteți să vă informați vizitând:

www.ziarullumina.ro/print.php?articol=23011
www.ecomagazin.ro/alimente-modificate-genetic
www.sanatateatv.ro/specialisti/alimentatie
www.green-report.ro/revista/alimente-zombi
www.aditivialimentari.org

Revista se distribuie **GRATUIT** tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

nr.15
decembrie
2009

BISERICA din sufletul copilului

Școlarul dreptcredincios vestește Nașterea lui Iisus Hristos

conține
CALENDAR 2010
gratuit

CUPRINS

3 Colindă

4 Bucuria Nașterii Domnului
în sufletul copilului

6 Iertarea

7 Rugăciunea

8 Fulgul de zăpadă

9 Copil sincer ... sunt și eu

10 Sfântul Ioan Botezătorul

12 Întrebările lui Cristian

13 Sfânta Scriptură despre...

14 Părintele Ioanichie Bălan

15 Școala rugăciunii

16 Bucuria de a bucura

18 Pictura bisericească

20 Rugina sufletului

23 O armă falsă

24 Cuiele din ușa inimii

25 Fructul cel mai valoros

26 Morcovul

27 Când tăcerea este un păcat?

28 Jocuri

30 Rezultatele la concursuri

Revistă coordonată și finanțată de

MĂNĂȘTIREA "SF. IOAN CEL NOU" SUCEAVA

Fotografii: Arhiva Mănăstirii "Sf. Ioan cel Nou", Petru Palamar

Tipar: Accent, Machetare grafică: Esens

REVISTA APARE O DATĂ LA TREI LUNI

Cerul și pământul

Din cer Cuvântul,
În trup se arată,
Noaptea din lume
Zi se face-ndată.

Din răsărit vin
Magi cu bucurie
Cu dar de smirnă,
Aur și tămâie.

Hristos Se naște,
Veniți la-nchinare
Cu vesel suflet,
Veselă cântare.

Cerul și pământul
În cântări răsună,
Îngeri și oameni
Cântă împreună.

În Viflaim azi
E mare minune,
Fecioara Maria
Naște pe Mesia.

Refren:

Hristos Se naște,
Domnul coboară,
Îngerii cântă,
Magii Îl adoră.
Păstorii-aleargă,
Ieslea o-nconjoară,
Mari minuni
Se întâmplară.

BUCURIA NAȘTERII DOMNULUI ÎN SUFLETUL COPILULUI

Sărbătoarea Nașterii Domnului este întâmpinată cu mare bucurie de întreaga lume creștină, îndeosebi de lumea copiilor. Prima vestire a Nașterii Domnului o auzim în biserică la slujba închinată Intrării Maicii Domnului în Biserică, în ziua de 21 noiembrie, când dumnezeieștii ei Părinți au dus-o pe fiica lor, Maria, la templu la vârsta de 3 ani, închinând-o Domnului, așa cum ei făgăduiseră lui Dumnezeu înainte de a o naște.

După această vestire a Nașterii Domnului, urmează cea făcută de copii prin frumoasele noastre colinde. Pentru ca bucuria sărbătorii Nașterii Domnului să fie cât mai deplină, trebuie să o întâmpinăm și prin pregătirea creștinească, așa cum au făcut moșii și strămoșii noștri de mai bine de 2000 de ani. Noi ne pregătim prin post, rugăciune și fapte de milostenie îndreptate către cei săraci și aflați în necazuri diferite, prin vizitarea bolnavilor din spitale, ducându-le o floare, un fruct sau altceva de mâncare, un zâmbet și, nu în ultimul rând, cântându-le o colindă.

Pe lângă cele arătate mai sus, ne pregătim sufletește și prin spovedanie la preotul parohiei noastre. Înainte de a merge la spovedit, să cerem iertare celor cărora le-am greșit, în primul rând tatei și mamei, fraților și surorilor, bunicilor, colegilor de clasă sau de școală, învățătorilor și altor persoane, iar la rândul nostru să dăm iertare celor care ne-au greșit. Spovedania trebuie să o facem cu toată sinceritatea, smerenia și hotărârea de a nu mai greși. Păcatul nespovedit aduce tulburare în sufletul nostru, iar această tulburare lăuntrică se răsfrânge și asupra celor din jur căutând numai ceartă cu semenii, tratându-i cu dispreț datorită păcatului mândriei care vine din neascultarea poruncilor lui Dumnezeu și de sfaturile înțelepte date de părinți. Aceștia care ne-au născut și ne poartă de grijă zi de zi, dându-ne tot ce ne trebuie pentru traiul vieții și mai ales cele necesare în viața de școlari, merită respectul și ascultarea noastră. Aceași ascultare trebuie să o dăm și învățătorilor noștri și profesorilor.

Nu poate fi bucurie sufletească mai mare ca cea pe care o simțim la Sfânta Taină a Spovedaniei, atunci când preotul rostește cuvintele: „Te iert și te dezleg de păcatele tale cele mărturisite”. Curățenia sufletului se face în Sfânta Taină a Spovedaniei, fără a ascunde vreun păcat. Medicii psihologi, care sunt și credincioși, spun că păcatele nemărturisite în Taina Spovedaniei aduc mare tulburare în suflet.

La sărbătoarea Nașterii Domnului trebuie să-L întâmpinăm pe Hristos și să-L primim în casa sufletului nostru. Ce-ar zice un oaspete dacă noi îl întâmpinăm la poartă sau în fața ușii și nu-l primim în casa noastră? Sigur că s-ar supăra și chiar și noi ne-am supăra, pentru că în momentul întâmpinării n-am fost mai atenți cu el. Ce-am zice noi dacă, atunci când mergem la cineva cu gândul de a mai sta câteva momente de vorbă cu el, gazda nu ne-ar primi în casă? Sigur ne-am supăra!

Așa se întâmplă și în cazul întâmpinării sărbătorii Nașterii Domnului numai prin colinde și nu primim pe Mântuitorul în casa sufletului nostru, împărtășindu-ne cu Preasfântul Său Trup și Sânge în Sfânta Taină a Împărtășaniei.

Precum atunci când vrem să primim pe cineva în casa noastră facem curățenie, la fel, când vrem să-L primim pe Mântuitorul în casa sufletului nostru, sufletul trebuie să fie curat.

Să ne străduim deci ca buni creștini, mai ales la vârsta copilăriei și tinereții, să trăim viața potrivit poruncilor lui Dumnezeu, care ne dau lumină minții și curăție inimii, pace sufletului și sănătate trupului.

În încheiere, primiți acest sfat pe care vi-l adresez în calitate de părinte duhovnicesc și anume citiți cu toată luarea-aminte Psalmul 118, din care amintesc trei versete: „*Ferițiți cei fără prihană în cale* (în trăirea vieții - n.n.), *care umblă în legea Domnului. Ferițiți cei ce păzesc poruncile Lui și-L caută cu toată inima lor*”, „*Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale!*” (Psalmul 118, 1-3; 9).

† PIMEN

+ Pimen

ARHIEPISCOP AL SUCEVEI ȘI RĂDĂUȚILOR

Iertarea

Pentru lumea în care slujesc eu, singura formă de iubire pe care o pot recomanda este iertarea. Iertarea este cea mai înaltă formă de iubire, este iubirea lui Dumnezeu accesibilă nouă. Dumnezeu, iubindu-ne, ne iartă și ne vindecă. Dacă de dimineață și până seara am sta la pândă ce să iertăm aproapelui nostru, am adormi cu bucurie în brațele Domnului; căci salteaua, de multe ori, este poala Lui, sunt brațele părintești care te leagănă, îți leagănă osteneala, îți leagănă truda și te ajută ca a doua zi să-ți iei crucea și să mergi din nou la El...

Dacă nu putem ierta ce ne-a zis sau ne-a făcut cineva, nu vom putea merge mai departe. Povara va fi din ce în ce mai grea și nu vom putea iubi nici pe Dumnezeu, nici pe aproapele și nici pe noi înșine. Eu știu că Dumnezeu ne iubește așa cum suntem, și voi știți cum suntem; nu trebuie să ne schimbăm în nici un fel ca să ne iubească. Ne va schimba bucuria și recunoștința de a ne fi vindecat de ne iubire...

Ce este iertarea? Iertarea este mișcarea sufletului prin care descoperim, pe de o parte, că avem nevoie să primim și să oferim iertare, dar că nu știm și nu putem s-o facem, și pe de altă parte, că nu e nevoie decât s-o cerem de la Dumnezeu.

Da, iertarea se cere și când dorim s-o acordăm cuiva. Iată, în fiecare seară, înainte de a ne duce la culcare, putem spune o rugăciune în patru pași. Unu: „Doamne, Îți mulțumesc și Te binecuvântează pentru că astăzi...” și să spunem ce motive avem să-I mulțumim lui Dumnezeu. Doi: „Doamne, ajută-mă să iert cum ierți Tu, vino Tu în mine și iartă pe...” și spunem numele celor pe care avem a-i ierta pentru ziua respectivă, care ne-au greșit nouă, mai mult sau mai puțin. Chiar dacă ni se pare că nu este important, să iertăm orice privire sau orice strâmbătură pe care ne-o amintim, pentru că asta înseamnă că ne-a rănit puțin și că este nevoie să iertăm. Și de-abia după aceea zicem și „Doamne, iartă-mă pe mine pentru că...” și aici ne amintim tot ce am greșit în fața lui Dumnezeu și a aproapelui. Apoi, la ultimul pas: „Doamne, ajută-mă, ca mâine să ...”, și spunem ce dorințe avem noi pentru mâine; să punem în fața Domnului toată dorința noastră. Și, seară de seară, această rugăciune ne va obișnui să trăim într-o relație vie cu Dumnezeu, zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, pentru că orice clipă fără Dumnezeu este iad și suferință.

*Maica Siluana Vlad,
“Meșteșugul bucuriei”, vol II*

Rugăciunea

Andrei nu avea decât o singură dorință, aceea de a primi o bicicletă, și anume acea bicicletă galbenă cu multe accesorii pe care o văzuse într-o vitrină din oraș. Nu putea să și-o scoată din minte. Vedea acea bicicletă și în vis...

Dar părinții lui Andrei aveau atâtea altele de achitat și cheltuielile creșteau zi de zi. Cu siguranță nu ar fi putut cumpăra o bicicletă atât de scumpă ca cea pe care o visa el.

Andrei știa de greutățile familiei sale și de aceea se hotărî să ceară bicicleta ca dar de Crăciun direct lui Dumnezeu. În fiecare seară, Andrei adăuga la rugăciunea sa următoarele cuvinte: „Te rog, adu-Ți aminte, Doamne, să-mi dai bicicleta cea galbenă cadou de Crăciun. Amin!”

În fiecare seară mama îl auzea pe Andrei cum se ruga pentru a primi bicicleta și în fiecare seară clătina cu tristețe din cap. Mama știa că pentru Andrei Crăciunul va fi o zi cu multă durere. Bicicleta avea să lipsească, iar copilul avea să fie foarte dezamăgit.

Sosi și Crăciunul și Andrei nu primi nici o bicicletă.

Seara copilul îngenunche ca de obicei lângă pătuț pentru a-și spune rugăciunile.

- Andrei, îi spuse mama cu blândețe, cred că ești tare nemulțumit pentru că nu ai primit bicicleta ca dar de Crăciun. Sper că nu ești supărat pe Dumnezeu pentru că nu a răspuns la rugăciunile tale.

Andrei își privi gânditor mama.

- Ah, nu, mămico. Nu sunt supărat pe Dumnezeu. El a răspuns rugăciunii mele..., numai că a spus: „Mai târziu...”

Fulgul de zăpadă

- Ninge! strigă Ionel încântat uitându-se pe fereastră. Ura! Poate mâine nu mergem la școală.

Sora lui, Maria, veni alergând și privi și ea pe fereastră: afară cădeau fulgi mari, moi și albi. Curtea din față era deja acoperită cu o haină albă, subțire.

- Și putem face și oameni de zăpadă! spuse Ionel.

Repede Ionel și Maria se îmbrăcară călduros și alergară afară. Ionel își întinse o mână să prindă un fulg de nea, apoi se uită la el.

Era greu să deslușești un model special printre fulgii căzuți, dar el știa de la învățătoarea lui că fiecare fulg de zăpadă trebuie să aibă un model. Este uimitor, nu-i așa? Cu multă vreme în urmă, renumitul învățător grec, Aristotel, a vorbit despre această uimitoare descoperire. De atunci oamenii de știință au aflat că fiecare fulg de nea are forma sa unică. Nu sunt doi fulgi la fel, așa cum nu sunt doi oameni la fel. Fulgii de zăpadă au un Creator, același Dumnezeu mare care ne-a creat pe noi.

Data viitoare când mai vezi că ninge, prinde niște fulgi de zăpadă, uită-te la modelele lor și gândește-te la frumusețea și puterea marelui Creator. Gândește-te că același Dumnezeu te-a făcut și pe tine și pe ceilalți oameni. Și dacă ei nu arată ca tine sau nu gândesc la fel ca tine, nu trebuie nici să-i judeci, nici să te superi, ci să-ți amintești că fiecare om este unic și toți suntem ai lui Dumnezeu.

Copil sincer... ...sunt și eu

La partea opusă a sincerității stă minciuna, care este calea spre nedreptate și spre înmulțirea păcatelor.

Iuliana Popescu, cl. a VII-a

Minciuna înseamnă a nu pronunța adevărul, însă odată făcută îți lasă nedumerire și amărăciune în suflet.

Anamaria Moscaliuc, cl. a VI-a

Când spunem minciuni noi încercăm să ascundem păcatul, uitând că doar dragostea îl poate acoperi.

Sabin Bardan, cl. a VI-a

Minciuna este o primejdie pe care oamenii o folosesc crezând că se feresc de alte primejdii. Realitatea e că se afundă în mai multe primejdii.

Lavinia Spoială, cl. a VII-a

Minciuna este floarea neagră a vieții. Viața în adevăr construiește scările care urcă spre rai, iar viața în minciună ne poate aluneca spre porțile iadului.

Costina Murariu, cl. a VI-a

Minciuna nu este bună pentru că ne pune în situații din ce în ce mai complicate.

Victor Gață, cl. a VI-a

Cel care minte nu va triumfa niciodată pentru că adevărul iese totdeauna la iveală.

Petronela Jalbă, cl. a VI-a

Elevi ai Școlii cu cl. I-VIII "Grigore Ghica Voievod", Suceava
îndrumați de prof. Monica Vasilovici

Sfântul Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan Botezătorul ne este cunoscut pentru marea sfințenie a vieții sale. I se spune *înger în trup* sau om îngeresc, de cât de aspră i-a fost viața în pustie. Știm că purta haină din păr de cămilă și că împrejurul mijlocului purta o cingătoare. Se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

Părinții Sfântului, Zaharia și Elisabeta, păzeau cu strășnicie poruncile lui Dumnezeu și se rugau să aibă și ei un copil, însă ajunși la o vârstă înaintată și-au pierdut nădejdea că vor mai fi vreodată părinți.

Într-una din zile, pe când Zaharia slujea în templu, i s-a arătat îngerul Domnului. Văzându-l, s-a înfricoșat, dar îngerul i-a vorbit cu blândețe: „Nu te teme, Zaharia, căci rugăciunea ta a fost ascultată și Elisabeta îți va naște un fiu și îl vei numi Ioan și mulți se vor bucura de nașterea lui.”

La început Zaharia a fost neîncrezător în spusele îngerului, de aceea el a rămas mut până în ziua când i-au pus nume, el

scriind pe o tăbliță: „*Numele lui este Ioan*”.

După 6 luni Elisabeta și-a luat copilul și s-a ascuns într-un munte, de frica regelui Irod. Nu după mult timp, murind mama sa, copilul Ioan a rămas singur în pustie.

Fiind ocrotit de Dumnezeu și petrecându-și timpul în rugăciune, Sfântul Ioan s-a pregătit pentru misiunea ce-o avea de îndeplinit. Astfel, la maturitate a coborât din munte în Iudeea și a început să propovăduiască venirea lui Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

„*Pocăiți-vă*”, îi îndemna el pe toți cei ce îl ascultau. „*Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea*”. Rând pe

rând, oamenii veneau să-și spună păcatele după care Ioan îi boteza în râul Iordan, spunându-le: „*Eu vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc. Lui nu sunt vrednic să-I dezleg încălțăminte la picioarele*”.

În acest timp, Iisus a venit la Iordan ca să-l asculte pe Ioan și să fie botezat de el. Când L-a văzut, Ioan a știut că e Mesia și de aceea i-a spus: „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?*” Răspunzând, Iisus a zis către el: „*Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea*.” Iisus a dorit să fie botezat de Ioan pentru a se împlini ceea ce proorocii vestiseră cu mult timp înainte.

Botezându-se Iisus, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu S-a văzut ca un porumbel coborându-se peste El. Și glas din ceruri s-a auzit, zicând: „*Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit. Pe Acesta să-L ascultați*.”

Sfântul Ioan nu se temea să adreseze reproșuri aspre lui Irod, tetrarhul Galileii care, contrar Legii, se căsătorise cu soția fratelui său. De aceea Irodiada nutrea în ea o ranchiună puternică împotriva lui Ioan Botezătorul și voia să îl omoare. Ea unelti ca Sfântul Ioan să fie dus la închisoare. La ospățul dat în cinstea zilei lui Irod, Salomeea, fiica Irodiadei, a dansat

Marta Alexandrescu, cl. a IV-a, Pleșești

fermecător în fața mesenilor, iar Irod i-a promis că îi dă ca recompensă orice i-ar cere. La sfatul mamei sale, tânăra ceru să-i fie adus pe tipsie capul lui Ioan Botezătorul. Sentința fu pe loc executată. Ucenicii Sfântului i-au luat trupul și l-au înmormântat.

Sfântul Ioan Botezătorul, cel care a pregătit calea Domnului, este pentru toți creștinii proorocul care leagă *Vechiul de Noul Testament*.

Ed. Cristina Cuciurean
Grădinița „Sfântul Ioan cel Nou”, Suceava

Zile de prăznuire

- † 24 iunie - Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul
- † 7 ianuarie - Soborul Sf. Prooroc Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan
- † 29 august - Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul

Știați că...

- † De Bobotează (6 ianuarie) se săvârșește slujba de sfințire a Aghiasmei Mari.
- † Aghiasma Mare se ia numai pe nemâncate, înainte de sfânta anaforă, în toată perioada praznicului Bobotezei (6-13 ianuarie).
- † Preoții merg să sfințească casele și gospodăriile credincioșilor cu Aghiasma Mare în Ajunul Bobotezei, prilej cu care punem început bun, cu credința că harul Duhului Sfânt purtat de apa sfințită ne va ajuta să ne sfințim viața.

Întrebările lui Cristian

- Părinte duhovnic, sunt foarte supărat pe părinții mei.

- De ce, Cristian?

- Să vă povestesc. Mătușa mea a născut un copil ... adică am un verișor. Acum două zile a venit mătușa la noi și i-a rugat pe părinții mei să boteze copilul. Eu m-am bucurat și am cerut părinților să îl boteze eu. Aș vrea să fiu eu nașul lui.

- Și ce ți-au spus părinții?

- Au spus că nu se poate. Dar eu știu că se poate! Mi-au spus mie copiii de la școală. Mulți din colegii mei au botezat copii.

- Acesta este motivul pentru care ești supărat pe părinții tăi?

- Da, și am venit să vă rog să vorbiți cu ei pentru ca eu să fiu nașul verișorului meu.

- Cristian... Cristian... Părinții tăi au dreptate. Este mai bine ca nașul copilului să fie un om matur, trecut prin greutățile vieții, și nu un copil.

- Cum adică?

- Păi, hai să vedem. Câți ani ai?

- Am împlinit 10 ani.

- Cristian, tu însuți mai ai foarte multe lucruri de învățat. Nașul este dator să-l învețe pe finul său despre Dumnezeu.

- Dar și eu pot să îl învăț despre Dumnezeu.

Părintele a luat din bibliotecă o carte și a deschis-o. Cristian mai văzuse acea carte. Părintele citește din ea la multe slujbe și are un nume ciudat: *Molitfelnic*.

- Cristian, aici este Slujba Botezului și aici sunt scrise mărturisirile ce le fac nașii. Citește, te rog, aici.

Cristian a luat cartea în mână și a citit:

- „Te lepezi de satana? Și de toate lucrurile lui? Și de toți slujitorii lui? Și de toată slujirea lui? Și de toată trufia lui?” ... Ce e asta, părinte?

- Așa îl întreabă preotul pe naș.

- De ce?!... Adică nașul este în război cu diavolul?

- Da, Cristian. Nașul promite în fața lui Dumnezeu că îl va proteja pe finul său de diavol. Că îl va învăța și îl va ajuta să nu ajungă în prietenie cu diavolul atunci când va crește.

- Dar... asta nu este un lucru simplu...

- Așa este, nu este un lucru simplu și este chiar periculos.

- De ce este periculos?

- Pentru că faci o promisiune în fața Sfântului Altar. Îi promiți lui Dumnezeu că vei fi naș al celui copil, că te vei ocupa de educația lui și te vei ruga mereu pentru el.

- Părinte duhovnic, dar lucrurile acestea nu trebuie să le facă

părinții?

- Cristian, nașul devine părinte spiritual al finului său, care îi devine fiu spiritual. Devenind părinte, nașul are datorii asemănătoare tatălui și mamei copilului.

- Păi ... cred că eu sunt prea mic pentru a deveni părintele verișorului meu... De altfel, eu am fost botezat de nașii de cununie ai părinților mei și nu de un verișor.

- Așa este. Părinții tăi doresc să te protejeze și să îl ajute cu adevărat pe verișorul tău care are nevoie de nași cu experiență în lupta acestei vieți.

- Am înțeles acum! Mulțumesc, părinte duhovnic!

- Dumnezeu să te binecuvânteze, Cristian!

Părintele Gabriel Herea, Pătrăuți

Sfânta Scriptură despre... nașii de botez și de cununie

Să aflăm ce spuneau despre **nași** cei doi Sfinți Apostoli. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie din Noul Testament versetele corecte și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 1 martie 2010, vor primi câte o surpriză!

Epistola către Galateni

$$(3 + 7) \times 4 - 6 \times 6 =$$

$$7 \times (2 \times 3 - 1) - 2 =$$

Sfânta Evanghelie după Ioan

$$36 : 6 + 3 \times 5 - 19 =$$

$$13 - 5 + 9 : 3 - 2 =$$

Părintele Ioanichie Bălan

cronicarul sfinților

Sfaturi duhovnicești

Postul cel mai bun și plăcut lui Dumnezeu este postul de bună voie, cu binecuvântarea duhovnicului, întărit cu sfânta rugăciune și unit cu milostenia.

Să ne rugăm iertând pe toți și să cerem harul Duhului Sfânt, ca să prefacă toate: păcatul în pocăință, răutatea în bunătate, mândria în smerenie, necredința în credință tare și întinericul în lumină și înviere veșnică.

Dumnezeu ne cheamă pe toți la Sine, pe copii, pe tineri, pe bătrâni, pe cei buni și pe cei răi. Pe copii îi cheamă, zicând către părinți: "Lăsați copiii să vină la Mine, căci a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor" (Matei 19, 14). Pe tineri îi cheamă, zicând: "Tânărul, ție îți zic, scoală-te!" (Luca 7, 14). Iar pe cei maturi și bătrâni îi cheamă Hristos la El, zicându-le: "Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi" (Matei 11, 28).

Duhovnicul are la noi un rol extraordinar. Să ceri sfat și spovedanie măcar la trei săptămâni, o lună. Să faci totul în viață prin sfatul unui preot bătrân. Și vei vedea după un an-doi unde vei ajunge: să crezi în tot ceea ce spune el, să crezi că Dumnezeu grăiește prin el. Numai așa se poate înțelege ce înseamnă un duhovnic în viața unui neam, în viața unui creștin.

Tinerii să se roage pentru noi și pentru mănăstiri, pentru preoți, pentru părinții lor. Să asculte de cuvântul lui Dumnezeu, să se roage mai mult, să meargă în pelerinaje pe la biserici, pe la mănăstiri. Duminicile să nu lipsească din biserici, să se spovedească neapărat și să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului.

Biserica - locaș al lui Hristos

Biserica nu este o construcție pământească. Niciodată. Chiar dacă e construită pe pământ. De altfel biserica nu se aseamănă cu nici o construcție. Căci ea este o copie, o reproducere a bisericii adevărate, care este în cer.

Pentru cei necredincioși, o icoană, o biserică, săvârșirea Sfintei Liturghii și cultul însuși, oricare ar fi el, n-au nici o valoare; cum pentru un analfabet nici cea mai frumoasă carte din lume n-are nici o valoare.

Primul simbol al bisericii este forma ei de navă, îndreptată întotdeauna către răsărit. Forma de navă amintește simbolic faptul că biserica nu este un lucru pământesc; ea nu face decât să plutească, ca o navă, deasupra pământului. Biserica este împărțită în trei părți, căci Dumnezeu este Treime. Partea principală a bisericii este Altarul, în care se află preotul care îl reprezintă aici jos pe Dumnezeu. Restul bisericii reprezintă lumea văzută.

În timpul Liturghiei între noi, credincioșii și sfinții din cer, nu mai există frontiere: în timpul Liturghiei cerul și pământul nu mai sunt separate. Din această pricină, preotul tămăduiește deopotrivă fața lui Hristos, a sfinților și a credincioșilor de pe pământ. Toți sunt adunați în aceeași navă: cei din cer și cei de pe pământ. Căci biserica este, înainte de toate, împăcarea cerului și a pământului, împletirea celor cerești și a celor pământești, datorită prezenței lui Hristos...

Fragment din "Tatăl meu, preotul, care s-a urcat la cer" de Virgil Gheorghiu

Rugăciunea la intrarea în biserică

Când intri în sfânta biserică, alungând toate grijile deșarte, cu mare evlavie rostește această rugăciune:

"Intra-voi în casa Ta, închina-mă-voi în biserică Ta cea sfântă, întru frica Ta.

Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea Ta, iar pentru vrăjmașii mei, îndreptează înaintea Ta, calea mea. Amin."

Bucuria de a bucura

Zăpada inundase străzile orașului. Copacii erau încărcăți cu luminițe colorate, iar la radio se auzeau deja colinde.

Spre marginea orașului, la ușa unui spital a oprit o ambulanță venită de la casa de copii. Din ea a coborât un băiețel firav, cu chipul palid, tușind mereu. Avea vreo șapte ani. A fost repartizat într-un mic salon, unde l-a întâmpinat o fetiță zglobie:

- Pe mine mă cheamă Andreea. Dar pe tine?

- Mihai... a răspuns timid.

- Dar unde este mama ta, de ce n-a venit?

- Mama?! s-a mirat Mihai. Mama mea... nu știu unde este... Eu sunt de la casa de copii.

După ce a îngăimat aceste cuvinte, s-a cuibărit în pat. Andreea îl privea îndelung, gânditoare.

A urmat vizita doctorului:

- Andreea, arăți mult mai bine...

- Mult mai bine, i-a răspuns fetița. Dar știți, vine Crăciunul...

- Da, știu... Dacă o să fii cuminte, ai să pleci acasă, bine?

Doctorul i-a mai spus câteva cuvinte asistentei, apoi s-a așezat pe marginea patului lui Mihai:

- Ce faci, tinere?

Mihai îl privea cu teamă. De la cei mari primise până acum mai mult indiferență sau ceartă. După ce l-a consultat cu atenție, doctorul i-a stabilit un tratament, apoi a pornit spre ieșire. Din prag s-a mai întors o dată, amenințându-i în glumă:

- Să fiți cuminți, altfel..., și arată cu subînțeles cutia cu seringi.

Mihai și Andreea au rămas singuri. „Ce doctor bun, ce doctor bun”, gândea băiețelul. După amiază a venit în vizită mama Andreei. Când, arătând discret spre Mihai, i-a șoptit „e de la casa de copii”, doamna și-a întors privirea spre el. Rușinat, Mihai s-a îngărădit și mai mult sub pătură. El nu avea pe nimeni, nu aștepta pe nimeni. Era atât de străin... Mama Andreei a adus tot felul de bunătăți. Mihai a înghițit în sec și a rămas cu privirea pierdută undeva departe. Doamna l-a privit duios și i-a întins câteva din bunătățile aduse pentru fetiță, mângâindu-l cu căldură pe capușor. Mihai le-a primit cu bucurie și era atât de emoționat, încât nu le-a mai simțit gustul. Pe noptieră mai avea o portocală. Se gândea s-o dea infirmierei s-o ducă acasă la copiii ei. Nespus de fericit s-a simțit atunci când a dat-o, nespus de fericit și bogat...

Au mai trecut câteva zile. Mihai primea în fiecare zi de la mama Andreei dulciuri sau fructe. Dar ieri, Andreea a plecat acasă. Băiețelul a rămas singur, privind trist pe fereastră. Era ajunul Crăciunului. Asistentele se grăbeau să ajungă mai repede acasă. Vorbeau între ele despre cozonaci și cadouri. Băiatul a zăbovit la fereastră până târziu. Nu aștepta pe nimeni, căci nu avea pe cine să aștepte...

În micul salon de spital, Mihai s-a adâncit în patul rece, trist și cu ochii în lacrimi. Pe noptieră avea o portocală, dar ce folos dacă nu avea cu cine s-o împartă...

Nu a trecut mult și în cameră au intrat un bărbat și o fetiță. Erau Andreea și tatăl ei. Fetița povestise acasă despre micul orfan, iar părinții ei hotărâseră să-l ia în casa lor în noaptea de Crăciun. Doctorul încuviințase bucuros.

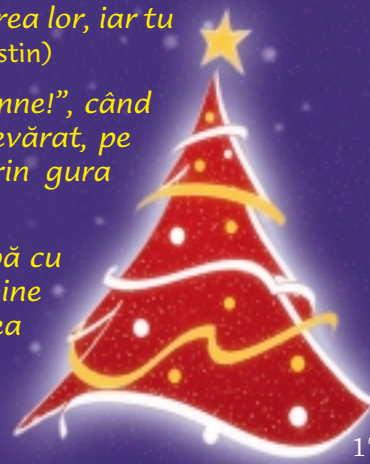
Vor mai fi și anul acesta prin spitale mulți copii ca Mihai! Oare cine îi va lua acasă, măcar în noaptea de Crăciun...?!

Adaptare după monahia Parascheva Avădanei

Dumnezeu îngăduie ca pe pământ să fie și nevoiași pentru ca ei să se mântuiască prin răbdarea lor, iar tu prin milostenia ta față de ei. (Fericitul Augustin)

Cu ce gură vei spune „Auzi-mă, Doamnel”, când tu însuși nu-l auzi pe sărac sau, mai adevărat, pe Însuși Hristos care strigă către tine prin gura săracului? (Sf. Tihon din Zadonsk)

Fii asemenea unui pârâiaș care adapă cu umezeala sa și pe cei buni și pe cei răi. Fă bine tuturor, dar să nu faci zgomot asemenea lui în jurul binefacerilor tale. (Mitropolitul Filaret al Moscovei)

PICTURA BISERICĂ

Pentru un creștin ortodox icoana este un pod de întâlnire cu Dumnezeu și cu sfinții. Cinstim sfinții pictați în icoane și nu icoana ca obiect. Icoana este și o carte duhovnicească de învățare a rugăciunii, o anexă la Sfânta Scriptură, care ni-i arată pe cei care au împlinit cuvântul Mântuitorului - pe sfinți, cuvioși și mucenici.

Este greu de închipuit o biserică ortodoxă fără pictura care acoperă de obicei întreaga suprafață interioară a zidurilor bisericii, iar uneori, chiar suprafața exterioară.

Întâlnirea tainică cu persoanele reprezentate în icoane este un fel de pregătire spre întâlnirea mai deplină cu Hristos.

Bisericile ortodoxe nu sunt zugrăvite la întâmplare, ci după o anumită rânduială. Există un program sau tipic iconografic care arată pictorilor scenele sau chipurile sfinte care pot fi zugrăvite în fiecare compartiment interior al bisericii, astfel încât pictura bisericească să alcătuiască un ansamblu unitar și logic. Distribuția picturii în ansamblul iconografic al bisericii este determinată de arhitectura fiecărei părți a bisericii.

Sfântul Altar, partea cea mai sfântă a locașului, este locul unde se săvârșește Jertfa Sfântă a Liturghiei, iar ca regulă generală, în Sfântul Altar sunt zugrăviți Maica Domnului cu sfinții arhangheli Mihail și Gavriil și Sfinții Ierarhi Vasile cel Mare, Grigorie Dialogul și Ioan Gură de Aur, autorii celor trei liturghii ortodoxe.

Pe **iconostas** (catapeteasma sau peretele despărțitor dintre altar și naos) sunt prezente icoana Mântuitorului și a Maicii Domnului. În stânga icoanei Mântuitorului, este icoana hramului bisericii, iar în dreapta icoanei Maicii Domnului se află icoana unuia dintre sfinții care se bucură de o cinstită deosebită în zona respectivă. Pe ușile diaconești sunt reprezentați sfinții arhangheli Mihail și Gavriil sau sfinți militari. Pe ușile împărătești se pictează scena Bunei Vestiri.

Deasupra acestor icoane mai mari sunt mai multe rânduri de icoane. Pe primul rând, începând de jos în sus, sunt icoanele numite împărătești (praznicele de peste an), în cinstea Mântuitorului Hristos și a Maicii Domnului, având în centru Cina cea de Taină sau la unele biserici Mahrama Domnului.

În al doilea rând sunt reprezentați cei 12 Sfinți Apostoli. Pe următorul

rând de icoane sunt înfățișați prorocii Vechiului Testament. Deasupra registrului cu prorocii se află Sfânta Cruce, pe care este înfățișat Mântuitorul răstignit. În partea dreaptă a crucii este prezentă icoana Maicii Domnului, iar în partea stângă este icoana Sfântului Ioan Evanghelistul.

Pe bolta din naos este zugrăvită icoana Pantocratorului. În următoarele registre sunt reprezentate cetele îngererești, sfinți proroci ai Vechiului Testament și Apostolii. În unghiurile care leagă turla de naos se zugrăvesc cei patru Sfinți Evangheliști. În absidele din naos se pictează la sud Nașterea Domnului și la nord Învierea.

Restul spațiului din naos prezintă diferite momente din viața Mântuitorului, minunile și pildele sale, sfinții militari și martiri.

În cazul în care spațiul din naos este mai mare, putem întâlni și zugrăvirea Sfintei Treimi și a altor praznice împărătești: Schimbarea la Față, Cincizecimea, etc.

Există obiceiul ca în pronaos să fie zugrăviți și ctitorii bisericii.

În pridvor se pictează "Judecata de Apoi" sau "A doua venire a Domnului".

În concluzie, icoana din biserică nu are rostul de a ne impresiona, ci de a ne descoperi tainic chipul omului moștenitor al raiului.

*"Pe drept cuvânt icoana sfințește ochii celor care văd și
își înalță mintea la cunoașterea mistică a lui Dumnezeu."*

Paul Evdochimov

Rugina sufletului

Ilustrație și text: Gheorghe Strugaru, Suceava

CONCURS "SFATURI ÎNTELEPTE"

Creați un eseu în care să povestiți sfaturi înțelepte pentru viață pe care le-ați primit de la bunicii voștri.

Primii 100 de copii care vor trimite acest eseu vor primi o carte surpriză!

O armă falsă

Oamenii se folosesc deseori de minciună ca de o armă pe care o cred în favoarea lor. Însă minciuna este o armă care mai devreme sau mai târziu se va întoarce împotriva celui ce o folosește. Ea își are originea în lucrarea diavolului căci el este „mencinos și tatăl minciunii” după cum mărturisește Sfânta Scriptură (Ioan 8,44). Diavolul s-a folosit de la început de minciună pentru a-i înșela pe oameni și a-i face să piardă raiul. Tot el îi îndeamnă astăzi să folosească minciuna în diverse situații și astfel reușește să aducă neîncredere între ei, dezbinare și suferință.

Spun unii oameni că „adevărul doare” și de aceea apelează la minciună pentru a evita suferințele.. dar dacă adevărul ajunge să ne doară, înseamnă că undeva există o problemă care se cere rezolvată și nicidecum ascunsă. În general durerea este semnul unei boli și nu este în avantajul nimănui să o ascundă. Cel care nu-și cunoaște boala și nu se străduiește să se vindece va sfârși inevitabil în moarte, în cazul de față la moarte sufletească. Ce protecție poate fi oferită prin minciună când s-a dovedit prin experiența de veacuri că „*minciuna are picioare scurte*” și adevărul tot iese la iveală mai devreme sau mai târziu?

Cel ce spune minciuni dovedește de fapt mândrie, lașitate, teamă de cei din jur și de sine însuși, necredință și neîncredere în Dumnezeu, Cel ce ne poate scoate până la urmă cu bine din orice situație.

Pentru că minciuna înseamnă înșelare, urmările ei nu întârzie să apară. În primul rând, mincinosul își face singur un renume rău. Fiind descoperit de ceilalți, pierde încrederea lor, ajunge să fie ocolit și tratat ca nereserios. Apoi el pierde prietenii cele adevărate, căci cine și-ar dori să fie prieten cu un om în care nu poți avea încredere, cu un om care nu este sincer?

Cel mai grav este faptul că minciuna se opune adevărului, iar adevărul este Însuși Dumnezeu: „Eu sunt calea, Adevărul și viața” (Ioan 14,6). De aceea cel ce spune minciuni nu poate avea părtășie cu Dumnezeu, iar aceasta înseamnă ratarea atingerii scopului suprem al acestei vieți și duce la pierderea vieții și a fericirii veșnice.

Prin urmare, minciuna nu este un lucru atât de neînsemnat și nevinovat cum tinde să pară de multe ori, ci este un păcat grav. De aceea, cel ce a căpătat obiceiul de a spune minciuni trebuie să se lupte pentru a scăpa de el și aceasta se poate face prin spovedanie și îndreptarea vieții spre Adevăr, adică spre Dumnezeu, prin rugăciune și fapte plăcute Lui.

Prof. Irina Buta, Suceava

CUIELE

din ușa inimii

Se zice că trăia odată, într-un sat îndepărtat un om care avea un fiu. Și omul se străduia din răspuț să-l învețe pe feciorul său ce-i bine și ce-i rău pe lume: îl învăța să facă fapte bune, să fie de ajutor semenilor și bătrânului său tată. Dar, uite că feciorul nu învăța nimic, ba din contră, cu fiecare zi care trecea făcea mai multe fapte rele, amărând inima tatălui său.

În cele din urmă, sătul de purtarea fiului său, tatăl se hotărî: pentru fiecare faptă rea a fiului său avea să bată un cui în ușa! La început feciorul nu luă în seamă gestul tatălui, dar, azi așa, mâine așa ... ușa se umplu de cuie, n-aveai unde pune un deget. Văzând una ca aceasta, feciorul îi zise:

- La noi ca la nimeni! Ușa noastră este plină de cuie! De ce le-ai bătut?

- Tu le-ai bătut, zice tatăl.

- Eu?

- Da! Vezi tu, fiul tatei... pentru fiecare faptă rea pe care ai făcut-o am bătut câte un cui în ușa! Și iată, astăzi ușa este plină...

- Nu-i supărare! Cuiele le pot scoate chiar eu, promise fiul.

- Poate făcând tot atâtea fapte bune, spuse tatăl și își văzu de propriile griji.

Auzind aceste vorbe fiul se rușină pe dată și se gândi cu amar la durerea provocată bătrânului său tată! Se hotărî să facă ceva pentru a-și îndrepta greșelile. Zis și făcut: începu să-și ajute părintele, să muncească, să dea o mână de ajutor cui avea nevoie ... Se făcu alt om, de nerecunoscut, încât faptele bune îi deveniră obișnuință. Nu trecea zi să nu ia cleștele spre a scoate un cui-două din ușa greșelilor lui. Astfel, după un timp, feciorul făcu atâtea fapte bune încât toate cuiele din ușa fură scoase. Mândru de isprava sa fiul alergă într-un suflet la tatăl său și, strălucind de bucurie, îi spuse:

- Ai văzut, tată? Nu mai e nici un cui. Le-am scos pe toate!

- Dar găurile...?

Adaptare după Pop Simion

În viața duhovnicească, păcatul este o rană a sufletului. Rana se vindecă prin spovedanie, iar cicatricea dispare în timp prin împărtășirea cu Sfintele Taine.

FRUCTUL

cel mai valoros

A fost odată un tată care avea trei feciori. Într-o zi îi chemă la dânsul și le spuse:

- Am să vă dau la fiecare câte o pungă cu galbeni. Mergeți în lume și căutați fructul cel mai valoros. Aceluia dintre voi care mi-l va aduce am să-i dăruiesc jumătate din averea mea.

Feciorii luară pungile cu galbeni și porniră fiecare pe drumul lui în căutarea fructului cel mai de preț. După trei ani se-ntoarseră cu toții la tatăl lor.

- Ei! zise acesta întorcându-se către feciorul cel mare. Ce mi-ai adus?

Băiatul îi răspunse:

- Fructul cel mai valoros, tată, este acela care e cel mai dulce. Eu ți-am cumpărat un ciorchine de strugure. Dintre toate fructele pământului nostru, acesta e cel mai dulce.

- Bine ai făcut, spuse tatăl, mi-ai adus un fruct tare bun. Dar tu ce mi-ai adus? Și se întoarse către feciorul cel mijlociu.

- Tată, eu m-am gândit că fructul cel mai valoros este acela care se găsește cel mai rar. De aceea m-am dus în țările sudice și ți-am cumpărat fructe rare, ce nu cresc pe la noi. Uite: nuci de cocos, portocale, curmale, banane; din fiecare câte puțin, ca să ai de unde să-ți alegi: poftim, ia ce-ți place!

- Bine ai făcut, fiul meu, mi-ai adus fructe minunate. Am să aleg una din ele.

Apoi se întoarse către feciorul cel mai mic:

- Dar tu, fiule, ce mi-ai adus? De ce te-ai întors cu mâinile goale?!?!?

- Este adevărat, tată, că m-am întors cu mâinile goale, însă banii pe care mi i-ai dat nu i-am risipit pe fructe scumpe, ci m-am înscris la o școală. Trei ani de zile am tot învățat. Fructele pe care le-am cules nu se văd, pentru că ele se află în inima și în mintea mea. Socot, tată, că acestea sunt fructele cele mai valoroase...

Auzind aceste cuvinte, tatăl se bucură și zise:

- Tu mi-ai adus cele mai scumpe fructe, fiul meu! Tu meriți răsplata făgăduită, pentru că nu există fruct mai valoros ca **învățătura de carte** ce aduce înțelepciune pentru viață.

Știați că ? MORCOVUL

- este înzestrat cu cantități mari de beta-caroten, substanță din care organismul sintetizează vitamina A, ce are rolul de a hrăni ochiul, pielea și mucoasele, ferindu-ne astfel de răceală, gripă și de alte boli;
- are calități remineralizante datorită conținutului în substanțe cum ar fi: sodiu, calciu, potasiu, magneziu, fosfor, siliciu, fier;
- are calități diuretice, curățând rinichii de reziduri. Rinichii sunt organe prin care corpul elimină o parte importantă de substanțe nefolositoare și toxine;
- are calități digestive ajutând intestinele să rămână sănătoase, prin păstrarea echilibrului dintre cele două tipuri de floră, de fermentație și de putrefacție. O digestie bună înseamnă o sănătate bună;
- hrănește și curăță plămânii. Când plămânii sunt curați corpul primește mai mult oxigen și dă afară mai ușor dioxidul de carbon;
- hrănește și curăță splina, organul unde se fabrică dar și unde se depozitează o mare cantitate de sânge;
- alături de alte vitamine și minerale ne ajută să avem un sistem muscular sănătos.

În tot timpul anului, dar mai ales **iarna**, este bine să consumăm morcov pentru a ne întări sistemul imunitar.

Doctor Floarea Damaschin

Când tăcerea este un păcat ?

Se spune că tăcerea este de aur. Dar nu întotdeauna. În anumite împrejurări, tăcerea este un păcat. Iată câteva exemple când tăcerea devine un păcat.

Când taci la spovedanie și nu spui toate păcatele, este păcat.

Când semenul tău păcătuiește și tu îl vezi sau știi că face rău și nu-l sfătuiești de bine și taci, este păcat.

Când asculți pe cel ce vorbește de rău și nu-l oprești, ci taci, este păcat.

Când îți auzi copiii mințind, blestemând, înjurând, grăind de rău și taci, este păcat.

Când copiii tăi fac fapte rele și tu taci, este păcat.

Când nu-ți înveți copiii să meargă la Biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă fapte bune, să fie respectuoși cu cei mari, să se roage lui Dumnezeu, tăcerea este un păcat.

Când nu te rogi lui Dumnezeu pentru părinții sau pentru copiii tăi, tăcerea este un păcat.

Când tratezi lucrurile cu indiferență, nepăsare și nu vrei să îndrepti lucrurile dacă te pricepi, tăcerea este un păcat.

Nu uita că ai datoria de a vorbi despre oameni către Dumnezeu, adică a ne ruga pentru ei, cât și datoria de a vorbi despre Dumnezeu către oameni, adică a-i învăța Credința Ortodoxă.

Să nu rămâi în nici o zi dator lui Dumnezeu cu rugăciunea și nici omului cu cuvântul folositor. Toate acestea trebuie făcute cu smerenie și cu dragoste, având în vedere mântuirea ta și a celor din jur și nu pentru a-ți arăta supremația sau a-ți dovedi dreptatea. Căci și adevărul poate ucide dacă nu-l spui cu dragoste.

“Atunci când credința este în primejdie, porunca Domnului este de a nu păstra tăcerea... Dacă voi veți tăcea și veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga.”

Sfântul Teodor Studitul

Căutând Înțelepciunea ...

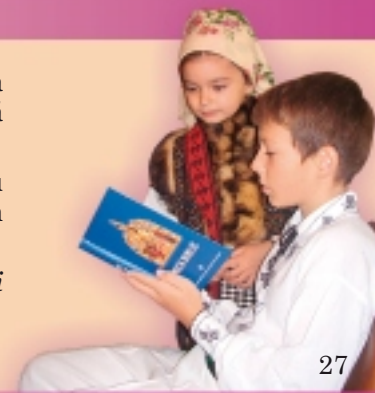
“Mica Biblie” a văzut pentru prima oară lumina tiparului în 1913 și cuprindea câteva sute de istorioare din Vechiul și Noul Testament. Cartea a fost apoi retipărită și îmbunătățită cu texte și ilustrații noi.

Actuala ediție din 2004, este o repovestire frumoasă a principalelor întâmplări din Scriptură, într-un limbaj atractiv, accesibil copiilor și tinerilor credincioși, presărat cu citate biblice.

Numărul mare de ilustrații reproduse după “Biblia în imagini” (Leipzig, 1860) contribuie la o mai bună înțelegere a textului și la un aspect grafic deosebit.

Această lectură poate constitui un prim pas pentru un studiu mai aprofundat al Bibliei, împlinind în viața fiecăruia spusa Psalmistului:

“Făclie picioarelor mele este cuvântul Tău și luminează cărărilor mele.” (Psalmul 118,105)

Năsterea Mântuitorului

Descoperiți cele două vitralii identice.

Îndemn

Completând rebusul aflați îndemnul pe care ni-l dă Mântuitorul în Sfânta Evanghelie după Luca 6,36.

De-a lungul a 40 de zile sunt patru praznice împărătești. Descoperiți data lor!

Matematică creștină

$$\square - 24 = \square + 5 = \square - 4 = \square$$

Năsterea Domnului

Facerea împrejur

Botezul Domnului

Întâmpinarea Domnului

Caută literele ce apar de două ori în fiecare glob și descoperă numele Sfintei sărbătorită pe 24 ianuarie.

Cadourile istețe

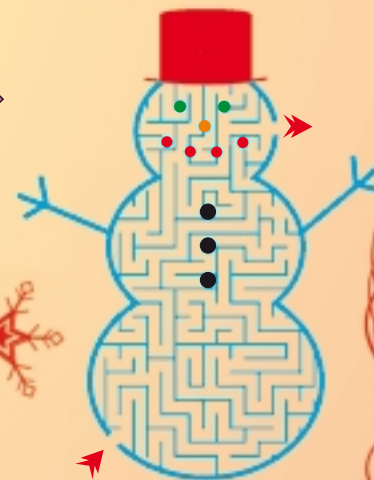
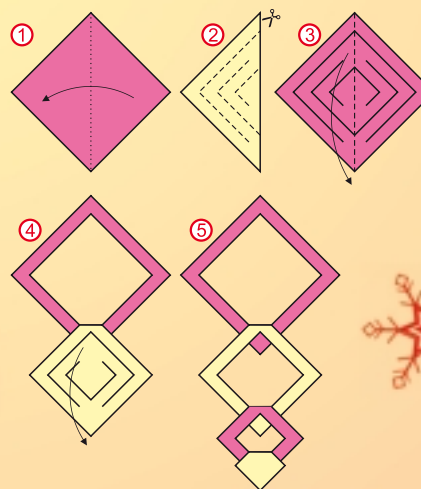

Folosiți toate cifrele de la 1 la 9 pentru a numerota cadourile astfel încât să nu existe cadouri alăturate cu numere succesive.

Ex.: Cadoul 4 să nu atingă cadourile 3 și 5.

Folosește trei de 5 pentru a obține un 6!
5 5 5=6

Ghirlandă de Crăciun

CONCURS DE ICOANE

Sfinții militari

Clasele I-IV

Premiul I

Marta Alexandrescu
Vulturești

Premiul II

Carmen Irimescu
Putna

Premiul III

Cristina Constantin
Fălticeni

Mențiuni: Raluca Pralea, Horodniceni; Irina Ciocârlan, Bunești; Eliza Curcă, Boroaia; Elena Agafiței, Boroaia; Maria Axinia, Fălticeni

Premiul I

Andreea Rotar
Cajvana

Premiul II

Marian Murărescu
Fălticeni

Premiul III

Ioana Simona Jorea
Horodniceni

Mențiuni: Bogdan Petrescu-Dănilă, Boroaia; Cristina Ciocan, Râșca; Domnica Drăghici, Cajvana; Simona Dediu, Fălticeni

Clasele V-VIII

CONCURS DE ESEURI, POEZII

Prietenul la nevoie se cunoaște

Premiul I: Patricia Amaricăi, Rădăuți

Premiul II: Roxana Crețu, Dolhești Mici **Premiul III:** Laura Gemănar, Gura Humorului

Mențiuni: Lavinia Cazacu, Gura Humorului; Diana Carpiuc, Păltinoasa; Sabina Zancu, Fălticeni; Diana Afrăsinei, Oniceni; Bianca Ciubotariu, Suceava

Concurs de eseuri, poezii

Tema concursului

"Mama - prietena mea"

Cele mai frumoase lucrări vor fi premiate cu cărți oferite de Librăria "Sfântul Voievod Ștefan cel Mare".

Concurs de icoane

Tema concursului

"Sfinți români militari"

Cele mai frumoase icoane cu sfinți români, precum Sf. Ștefan cel Mare, Sf. Constantin Brâncoveanu, Sf. Neagoe Basarab, vor fi premiate cu icoane oferite de Mănăstirea "Sf. Ioan cel Nou" Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII. Materialele vor fi trimise până la **1 Martie 2010** prin poștă sau e-mail la adresa de mai jos. Vă rugăm să specificați numele, adresa, clasa și școala.

Îndemnăm profesorii de religie să discute cu elevii conținutul revistei și să-i încurajeze să participe la concursurile propuse, să adune lucrările într-un plic mai mare și să le trimită pe adresa revistei.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numerele următoare. **Următoarea revistă va apare în luna martie 2010.**

Mănăstirea "Sfântul Ioan cel Nou"
Str. I. V. Viteazul, nr. 2, 720034 Suceava
tel. 0749 071680, micutiicrestini@yahoo.com

Revista este publicată on-line la:
www.micutiicrestini.ro/revista

